

Zapomenutá epocha dračích válek

Drak je obrazem mýtů, legend a pohádek. Je však opravdu výplodem lidské fantazie? Nebo takoví tvorové na Zemi skutečně žili? A mohli je spatřit ti, kdo dokázali vidět nejen prostor našeho světa, ale i tzv. jemnohmotné roviny existence? I když věda fosilní dinosaury zná. A paleontologové shromáždili obrovskou sbírku jejich kostí v různých muzeích světa. Všichni však tvrdí, že dávní plazi žili dávno před člověkem. A samozřejmě je považují za pouhá prehistorická zvířata a rozumovost těchto druhů patří do kategorie science fiction.

Ale možná, že přece jen existovaly inteligentní formy takových tvorů a možná, že mýty nejsou smyšlenky a pohádky, ale prostě se tak přijímají? Proč lidé v mýtech mluvili o inteligentních dracích a proč se jejich vyobrazení dochovala dodnes a mají jasně definované podoby dračích poddruhů?

Co je nám skryto z dávné historie naší planety? Jak souvisí historie draků s dávnými mimozemskými cizinci zvanými Anunnaki, jak tato historie souvisí s převzetím Slunečního systému, potažmo Země temnou civilizací,

která stále vládne naší civilizaci prostřednictvím těch, kteří mají přístup k vědění a moci?

Odpovědi na tyto otázky přišly prostřednictvím vědomého snění. Samozřejmě, že mnohým budou připadat jako další fantazie a pohádka, jak je již dávno přijali a zavedli v našem světě ti samí vetřelci, kteří nám už dávno vštípili teorii, že prostě neexistují a všechny informace o nich jsou jen mýty a pohádky.

Ale možná tyto informace někomu pomohou odpovědět na dlouho trýznivé otázky...

...Nejjasnější světlo víří v podivném víru jako ohnivá galaxie. Tisíce hvězd v ní tančí svůj nekonečný valčík. A někde tam dál se rozprostřela temná propast vesmírného prostoru. A teď se vír hvězd a mlhovin pomalu vzdaluje. Propast se otevírá stále víc a víc a nemá konce... Nyní je galaxie vidět v celé své kráse. Vír se pomalu vzdaluje a rotuje v prázdnotě propasti. Kdesi v dálce jsou stále vidět skvrnky světla ze vzdálených vírů takových galaxií.

...Ale tady, podivným způsobem, v pomalu se otáčejícím víru zazářila jedna z hvězd. Tady je blíž... a znovu se vše zahalilo do zářivého světla.

Když se však rozplynulo, objevil se přede mnou obraz obrovského draka. Jeho dlouhé tělo se třpytilo bílými perleťovými šupinami a tlama s dlouhými měkkými parohy, které trochu připomínaly jelení, zírala pronikavým pohledem.

Neotevřel ústa, ale někde uvnitř jsem slyšela, nebo spíš cítila jeho myšlenky. Nesly se proudem. Ale bylo možné je také proměnit v řeč, ačkoli s obrazy proudu to šlo mnohem rychleji a snadněji.

„Zdravím tě,“ oslovil mě. „Jsem rád, že tě znovu vidím v mezisvětě, neboť je třeba vyprávět těm, kteří žijí ve vašich dnech na Zemi, původní příběh o tom, jak do vašeho světa pronikly síly temnoty.

To by se dalo nazvat první Velkou zápalnou obětí, která se odehrála v galaxii u vás na Zemi zvané Mléčná dráha.

Mnoho vám již bylo řečeno o samotných vetřelcích Anunnaki, jejich dávné historii, a příběh jejich pádu, příběh pádu ducha, který je přivedl z antisvěta do našeho světa.

Dnes tedy musíme vyprávět jiný příběh, tak jak jsme ho viděli my ze strany, když došlo k tomuto průlom, který se zatím ukázal jako nezvratný. Pouze postupná změna vlastností samotného éteru, z něhož se vesmír skládá, jeho podstaty, může učinit tento proces vratným. A éter se měnit začal, třebaže jen nepatrně a teprve v posledních dnech vašeho času.

A vzpomeneš si na všechno, co budeš muset říct, jak to začalo... Jak draci antisvěta jako první prorazili pod vedením těch Annunakiů a spálili život v systému Sluncí.“

Najednou se drak celý prohnul a z jeho tlamy vyšla průhledná koule. Vznášela se přede mnou a začala se otáčet. Podivná záře začala jako by nasávat dovnitř. A tam uvnitř začaly plynout obrazy...

...Opět tam, v kouli, víří galaxie, jen ne tak rychle, ale téměř neviditelně. A najednou se v černotě nekonečného vesmíru vedle ní jako blána nafoukla bublina. ...A praskla. Vytryskl z ní ohnivě černý vír jako tornádo a vrhl se na okraj galaxie. Tam začaly záblesky, z nichž se valily vlny jako na vodě přes celou galaxii.

Ale pak se obraz jakoby přiblížil a já vidím zelené slunce, nebo spíš hvězdu, která vyzařuje nazelenalou záři. V blízkosti hvězdy jsou planety. Vidím, jak se od některých z nich oddělují objekty aerodynamického tvaru a míří jedním směrem.

Ale tady je něco strašidelného o velikosti planety letící obrovskou rychlostí. Je to temné. Z objektů vycházejí zelené paprsky. Beztvarý kámen na ně však nereaguje. Na jeho povrchu od paprsků jiskří jen ohnivě stříkance, které okamžitě zhasnou, jako by je pohltila nějaká podivná látka.

Po chvíli se i samotné objekty, které paprsky vysílaly, stanou neovladatelnými a také začnou být obrovskou rychlostí nasávány neznámou silou vesmírného kamene. Ale tady je další stejný kámen, a tady další. ...Jedna z planet se prostě rozpadla, když tato hromada proletěla kolem, a vymrštila svou hmotu do prostoru. Další planeta také explodovala a proměnila se v prach... Zelené slunce začalo jiskřit a planout. Podařilo se mu změnit trajektorii kamenů, které letěly přímo na něj. Některé se ale přesto trefily... Začaly hořet a samy explodovaly v jeho záři. Podivná zářící plazma ze zeleného slunce začala spalovat vše kolem, včetně vlastních planet. Pokračovala v expanzi, dokud nepřekročila hranice systému a neutopila se v prostranstvích vesmíru, zanechajíc spálené planety...

...Najednou se obraz změnil, i svět se změnil. Namísto černoty vesmíru byl celý prostor zalit nazelenalým světlem. Znovu vidím stejnou hvězdu - zelené slunce, nyní skutečně zelené, jasné, se zlatým halo. Obíhají kolem něj stejné planety, jen barvy jsou sytější a pestřejší.

„To je paralelní svět, který má o něco vyšší vibrace než ten, který jsi viděla,“ ozvaly se znovu dračí myšlenky...

Po chvíli se však jedna z planet ocitla velmi blízko... A nyní je na dohled nádherná scenérie. V mlhavém údolí se z lesa zvedají měkké, mechem porostlé skály.

Část z nich vyčnívá z klidné, zrcadlově čisté vody, část se hromadí na souši.

V dáli, přímo ve vzduchu, visí... ostrovy. Ano, jako v pohádce, zelené, zalesněné a pokryté loukami, kousky krajiny se prostě vznášejí na obloze nad povrchem planety v různých vzduchových vrstvách, propojené duhovými mosty. Zespod těchto ostrovů je vidět skalnatá struktura. Někdy je na ní vidět i vegetace...

Na obloze jsou nějakí ptáci... Ale to nejsou ptáci, ale draci. Ano, okřídlení, nejrůznějších tvarů a barev.

...Najednou se všechno roztočilo jako v kaleidoskopu a já se ucítila v těle... draka.

Ale ukázalo se, že je to známé a povědomé. Stříbřitě bílé perleťové šupiny mě pokrývají od ocasu až po parohy na hlavě. Abych se mohla pohybovat známým pohybem, prohnula jsem tělo do oblouku a tím se projevila energie letu. Stejná energie se mohla proměnit v bílofialový oheň, podobný blesku. Takových draků je mnoho, všichni jsou inteligentní. I když je tu spousta malých i velmi odlišných forem s křídélky i bez nich, jsou to zvířata, prostě tu žijí, ale nestaví ty nádherné stavby, které se tyčí na ostrovech.

...Tenké, napůl vzdušné stavby připomínající pagody s ohnutými rohy střech malebně zdobily hory vznášející se v mlze nebo se odrážely ve vodě zrcadlících se jezer. Zlatozelená hvězda vytvářela nekonečné duhy, které občas zhoustly a bylo možné si v nich odpočinout.

Všichni zde komunikují myšlenkami, předávají si obrazy a impulsy k jednání. A tyto budovy staví také myšlenkami, jen myšlenkami jiné hustoty, zahušťujícími prostor.

Pomalu jsem proplouvala vzduchem do obrovského poloprůsvitného zámku a pocítila potřebu pohlédnout do křišťálové koule. V prostoru bylo cítit nebezpečí.

A pak se přede mnou objevila obrovská koule. Vévodila prolamovanému vzorovanému podstavci a opalizovala duhovými záblesky.

Najednou zhasla a zčernala. Když jsem se do ní zadívala, všechno jsem si uvědomila. V hustém světě naší soustavy se stalo něco strašného a nemožného. Prostor se protrhl a vytvořil podivný portál do neznámého světa. Neměli jsme tušení, že něco takového ve vesmíru existuje. Podivná látka toho světa se dostala do kontaktu s vesmírem a začala prostě jiskřit. A prostor kolem ní byl těžký a viskózní.

Neznámá látka... Ano, jsou to obrovské asteroidy neznámé hmoty, které spadly do paralelního světa, a stejně tak mohou spadnout do toho našeho.

Koule se začala točit a já si uvědomila, že čas se v tom světě zrychlil, smršťil se. Před očima mi proletěly epochy. Mnoho světů zaniklo v prvních okamžicích invaze, ale teď bylo několik planet obydlených také draky, ale ne těmi, kteří tam byli předtím. Nejtěžší duchové, kteří do toho světa vtrhli, získali těla pocházející z matérie světa. Staly se z nich monstra v tělech. Ale čas tam neúprosně letí. Je třeba to nějak zastavit!

...Nyní připravujeme krystal pro vstup do tohoto světa.

Už duhová záře osvětlila prostor, který se stal tekutým. Ještě chvíli a jsme tam.

Bylo nás mnoho, mnoho. Portál se zavřel... Získali jsme hustotu toho světa, ale nějak s většími obtížemi. To se nám ještě nikdy nestalo, když jsme tu byli. Prostor se zjevně hodně změnil. Bylo to velmi obtížné.

Ale naše blesky nám stále sloužily a my jsme začali útočníky ničit...

...Ale pak se všechno znovu roztočilo jako na kolotoči a já už vidím jakoby zvenčí v té průhledné kouli ty ohnivé bitvy černých a světlem se třpytících draků.

Ale co to je... Prostor se opět značně zakřivil. Zase praskl... Nové strašné kameny... ale létají kolem systému zeleného slunce do neznáma a vytahují za sebou samotný prostor. V protáhlém prostoru, jako v kapsli, je podivný obrovský objekt zářící podivným jedovatě modrým světlem s černými záblesky. Připomíná krystal složený ze dvou tříhranných pyramid.

„Nibiru,“ ozval se opět hlas dračí mysli. „A její satelity s ní, planety Nefilim a Elohim...“

Ale pak se jeho hlas rozplynul kdesi v dálce a já se ocitla zpátky v dračí podobě na vzdálené planetě draků ve vysokohorském chrámu.

...Ano, za cenu neuvěřitelného úsilí a zničení zde získaných fyzických těl se nám podařilo osvobodit naši planetu, ale několik dalších planet bylo zcela osídleno černými draky antisvěta. Vždyť právě odtud přišel ten průlom.

Ted' už to víme. Ale nejhorší je, že došlo k dalšímu průlomů a zlo míří do jiného systému... Jak ten čas tady rychle letí, to se nedá stíhat. Koule naznačuje, že kameny antisvěta už pronikly do vesmíru a vstoupily do systému Rádža, jak ji nazývají její obyvatelé. Jedna z ras, která se podílela na osvojování tohoto systému, byla potomky husté rasy draků smíšené s rasou želv. Říkali si Lunbo. A spolu s dalšími spřátelenými rasami Asurů a Tellurů si osvojila planety tohoto světa. Vybudovaly nádhernou zemi Lemur a jejich bratři vybudovali země Sva a Tellur (viz další témata).

A teď je to všechno v ohrožení. Kameny už tam jsou. Tohle se nesmí stát...

A tak znovu připravujeme portál. Někteří z nás tu musí zůstat, možná se jim podaří vyčistit planety a soustavy vedle té naší, kde se usadili černí draci a hadi a vytlačili odtud všechn ostatní život.

Volání vesmíru nás však vede i do toho neznámého světa systému dvou sluncí...

...Ach ne...! Rádža... Ty kameny už létají do hvězdy, vydala ten samý sten... Tohle je smrt...

Koule se zbarvila do vínově žhnoucí barvy, Rádža Slunce explodovalo. Následně explodovala obrovská planeta (Faeton). Ta se rozplynula v prachu... ačkoli v okamžiku se od ní odlepily do vesmíru nějaké lodě.

...Ale portál je připraven a ať je to cokoli, nemůžeme couvnout...

Už jsme získali hustší těla zahušťováním éteru kolem nás. Duhová brána portálu se otevřela a vpředu se objevila cizí planeta, na kterou dopadaly ohnivé kameny. Ty explodovaly... Všechno hořelo a žhnulo. Portál se zabouchl a zmizel ve vesmíru. Už více není schopen fungovat... Nemůžeme se vrátit. Ale to je dobře. Aby zlo a vetřelci světů nemohli proniknout i tam, odkud jsme přišli...

Před námi se rozprostírala spálená poušť. Věděli jsme, že na této planetě jsou ještě živé duše. Byli to potomci Lunbo - Lemurijci, stejně jako Asurové a Tellurové. Jejich země však byly téměř mrtvé. Mnozí odešli do podzemních měst. Asurové a Lemurijci tato města vystavěli už dávno, protože při pohledu na varianty budoucnosti cítili, že by mohlo dojít k nějakému superohrožení života, jenže ve variantách nebylo jasné k jakému a odkud, protože nikdy předtím nedošlo k průlomům z antisvěta. A ani při pohledu na varianty nebylo možné pochopit, o co se jedná.

Ted' je tu ale na povrchu nesnesitelný žár. Dokonce i písek taje. Nikdo mu nedokáže vzdorovat kromě nás, kteří jsme jako dračí rasa zvyklí na všechny teploty. Ti černí draci jsou zřejmě naši vzdálení příbuzní, kteří sami spáchali pád ducha a už dlouho žijí v antisvětě. Nyní sem jejich strašná planeta letí, aby rozvrátila vše, co v systému Rádža Slunce zbylo. Je pryč, jen jeho syn stále osvětluje tento spálený svět...

Pak ale ohnivá mlžná clona oranžového nebe zčernala. To se blížila ona planeta. Země se totiž začala otřásat. Jako blesky se tvořily trhliny a vytvářely hluboké kaňony. Ale spousta z nás se sem dostala. Jsme všude, jsou nás tisíce tisíců a ještě víc. A naše blesky a oheň ohnivých koulí už míří do temnoty nebes zastíněné blížícím se vesmírným tělesem, které způsobilo zatmění zbývajícího Slunce...

Tisíce blesků a ohnivých koulí, které jsme vyslali, zastavily černou kouli a ta praskla dříve, než dosáhla téměř spálené atmosféry.

V ohnivém dešti začaly padat spousty strašidelných hořících úlomků. Některé se přesto dostaly na povrch a zvedly do vzduchu sloupy hořícího prachu a zeminy.

Stalo se však něco závažnějšího... Země duněla a trhliny se ještě více rozevíraly. Někde se do kaňonu přihnaly vlny oceánu. Moře rostlo před očima a už nebylo vidět na protější břeh...

„...Jednou ve vzdálené budoucnosti, která se již projevila, se tento oceán bude jmenovat Atlantický oceán,“ probleskla mi kdesi v hloubi vědomí dračí slova.

Ale zatím oceán stále vřel, z vyvržené lávy a popraskané zemské kůry. Planeta nám byla malá. Nebo my jsme pro ni byli obři. Bylo těžké se po ní pohybovat. Ale i tak nás mohly padající meteority pouze poškrábat...

Lidé, které jsme zde potkali, se zdáli být maličcí. Snažili jsme se je chránit před kameny svými těly a pomáhali jsme jim tím, že jsme pro ně v zemi hloubili úkryty, kam se mohli uchýlit, kromě prastarých podzemních měst...

Ted' se však stalo něco strašného. Vznikl nový oceán. A někde v dálce tryská lávová fontána.

Nicméně, něco velmi těžkého prorazilo kůru planety a vniklo do jejího nitra. Ta tíha byla hmatatelná.

...Ale tady zase vidím tu obrovskou průhlednou kouli. A v ní, jako na obrazovce, jasně vidím obrovský kámen, který protrhává pevný zemský povrch a způsobuje výron lávy na plochem místě bez sopky. Tento kámen se noří do hlubin planety.

„...To je úlomek planety černých hadů z antisvěta. Navzdory bleskům draků-válečníků přesto dopadl na Zemi a ponořil se do jejích útrob. Právě to drasticky snížilo vibrace Země a oddělilo lehčí světy, čímž se planeta zcela změnila.

Od té doby se mnoho Asurů, Lemurijců a Tellurů zcela dematerializovalo. Jejich těla se rozpadla na atomy ve značně poníženém a (hypoteticky) posunutém prostoru dimenze,“ pokračoval ohnivý drak ve svém vyprávění.

„Projevili se v jiném světě, protože v tomto světě prakticky zahynuli. Ten svět se později začal nazývat Šambala nebo Irij, Bělovodí, různě v různých pokoleních.

Na Zemi se objevilo mnoho těžkých duchů, obyvatel planety antisvěta, zničené dračími bojovníky, ale byli velmi těžcí. Těla mnohých z nich při této planetární katastrofě zahynula, ale duchové zaplavili temné světy (hypoteticky) nižších dimenzí Země. Ty jsou nyní většinou dvourozměrné a nižší. Obzvláště těžcí se propadli zpět do antisvěta.

Ale někteří z přeživších v tělech, ti na vesmírných lodích, se usadili na spálené zemi. Byli zvyklí na divoký žár a z roztavených kamenů si vybudovali hlavní město - město Černá věž. Na místě, kde kdysi vzkvétala země Asurů.

Velmi těžká katastrofa postihla i Mars. Pozemšťanům budu říkat současný název planety,“ pokračoval drak.

„Část země tam byla úplně odříznuta a všechna moře se vypařila z obludného žáru. Obrovský asteroid antihmoty proletěl tangenciálně a odřízl půdní podklad planety spolu s veškerým životem na ní, městy i zeměmi. Tuto strašlivou jizvu mohou pozemští astronomové na povrchu Marsu pozorovat dodnes. I tam se přeživší obyvatelé planety uchýlili do podzemních měst. Atmosféra na Marsu však zůstala velmi řídká, její velkou část strhl stejný kámen, který odřízl zeminu a unikl zpět do vesmíru.

Mnozí Mart'ané, kteří tělesně zahynuli, se nebyli schopni inkarnovat. Zůstali ve vyšších světech, odpovídajících jejich planetě, a mnohem později se začali inkarnovat na Zemi, ale již ve zcela jiných epochách, nebo na svém vlastním Marsu, teprve když se cizincům z jiných světů, pomocníkům podařilo obnovit alespoň něco, a to v podzemích.

Asurové na Zemi téměř všichni odešli do toho vyššího světa, oddělili se od tohoto ztratíce svá fyzická těla, která se jednoduše dematerializovala po těchto explozích a katastrofách v deformovaném a roztrhaném prostoru.

Teprve mnohem později se některým z nich podařilo znovu materializovat svá těla, aby se mohli vrátit budovat svou zemi, ale předtím uplynula tisíciletí, která časový posuv a prostorová posunutí protáhly o miliony let.

Katastrofa Zápalné oběti převrátila časoprostor vzhůru nohama a pokřivila jej, takže se to, co se stalo během tisíciletí, protáhlo se na miliony let. Pro jiné civilizace ve vesmíru však za tu dobu uplynuly miliony pozemských let. Sluneční soustava jako by vypadla ze světa, zmizela v časovém vaku vytvořeném z vrstvy antihmoty vyvržené do portálu. Totéž se stalo v souhvězdí Draka, odkud přišli dračí bojovníci, kteří se vrhli za útočníky. Ale do souhvězdí Draka se nedostala samotná soustava Nibiru a její energie rir. Takže i tam bylo možné dosáhnout určitých vítězství a lokalizovat antihmotu a obnovit mnoho planet už tehdy.

Sluneční soustavu však zcela obklopila issine - černá energie rir, vyzařovaná dvěma černými dírami Nibiru, jako vůbec základní energie existence tohoto černého systému, zabudovaného na vzdálené prodloužené oběžné dráze kolem přeživšího Slunce (viz další témata).

Její neproniknutelný opar byl rozptýlen až mnohem později, když dračí válečníci, kteří ještě zůstali a přežili nejtěžší bitvy, a Asurové, Lemurijci a Tellurové, kteří odešli do podzemí, dokázali vyslat signály k Orionu, k planetám Siria, do souhvězdí Cassiopeia a do jiných světů.

Ale popořadě,“ pronesl pomalu dávný drak.

Jeho průhledná koule opět zavířila a v ní se vznášely obrazy.

...Uprostřed rozpálené pouště se tyčí černé zdi obrovské pevnosti.

„Toto je hlavní město Černých draků, kteří si na Zemi založili svou říši. I když to není říše, jen kolonie. Jsou podřízeni Nibiru. Té, která stojí na orbitě daleko od Slunce. Reptiloidní civilizace černých strašných monster rozkopala po celé planetě lomy a jejich kovové obří stroje sbírají zeminu a odvázejí ji v obrovských lodích na planetu Gloria. Tam chybí některé horniny, které Anunnakiové potřebují, a tak je tam vozí ze Země. Gloria je umělá planeta vytvořená z dávno mrtvé planety. Je velmi chudá na nerosty,“ pokračoval drak ve svém vyprávění.

„V té době na ní nebyla vůbec žádná atmosféra. Až mnohem později Anunnakiové vynalezli způsob, jak vytvořit nanokopuli z částic zlata a dalších prvků, aby vytvořili atmosféru. Jinak se na této poloumělé planetě neudržela, respektive se měnilo její složení, protože tamní půdní povrch byla velmi jedovatý. Proto jej začali zasypávat horninami ze Země a Marsu.

Silní a výkonní reptiloidi to zvládali dobře a jedovaté prostředí pro ně nepředstavovalo žádné nebezpečí. I na Zemi dýchali převážně sirovodík a metan. Ale dokonce i po Velké zápalné oběti na Zemi jim tyto plyny chyběly, takže někdy

nosili skafandry nebo méně objemná zařízení a žili jen v místech, kde se tento plyn po velké katastrofě Zápalné oběti ještě vyskytoval.

Nad Zemí byla také umístěna kopule z modifikovaných uhlíkových nanočástic, aby tyto plyny z povrchu nezmizely a atmosféra se nezměnila. Ačkoli tyto plyny byly Zemi od počátku cizí. Uvolňovaly se v obrovském množství právě v důsledku pádu černých kamenů antisvěta a obzvláště velké množství jich vzniklo, když úlomky planety černých hadů vešly do útrob Země. Tehdy se atmosféra stala velmi jedovatou a zbytky Lemurijců, Asurů a Tellurů nemohly na povrchu vůbec žít. Zachovávali si zásoby kyslíku a vytvářeli je ve svých podzemních městech (viz další témata).

Černé reptiloidní civilizaci však nedokázali vzdorovat právě proto, že na planetě se po katastrofě dramaticky změnila samotná podmínky života.“

...Ale znovu jsem se ocitla v těle dračice. A znovu jsem uviděla to Černé město z roztavených kamenů. V jeho středu stála obrovská ozubená černá věž.

Do vědomí se mi vtírala myšlenka, že bych tam měla proniknout, zatímco ohniví bílí draci a tihle černí reptiloidi, kteří vypadali spíš jako dvounozí ještěři v černých kuklách a hlubokých kápích, bojují. Pod těmi hábity měli brnění z umělých slitin, od kterých se odrážely i naše blesky. Přesto jsme je dokázali ničit, i když s velkými obtížemi. Mnoho bílých draků zemřelo, jejich těla se v tomto drsném světě rychle dematerializovala.

V jednu chvíli se mi podařilo proletět do města. Paprsky zbraní reptiloidů mě silně pálily a připravovaly o sílu, ale mé blesky je často zneškodnily.

...A byla tam, ta strašná věž. Dlouhé štěrbin v oknech-střílnách, zatarasené silovým polem. Ale můj blesk jím pronikl. A už jsem byla uvnitř. Můj instinkt se nemýlil, byl tam podivný kulatý sál a obrovské mísy s ohněm. Najednou mi vyšel vstříc vznešený reptiloid v ohnivě rudém plášti s kápí přehozenou přes hlavu, začal střílet paprskovou zbraní. Blesky-paprsky, spalující až k příšerné bolesti... Všechno se mísilo a zdálo se, že už více není sil. Ale nějaká síla přesto přišla jakoby odnikud a ta příšera byla poražena. Za jeho hořícím tělem a roztrhanými závěsy na stěně byl vidět černý krystal. Podařilo se mi ho vytáhnout ze svěráku podstavce

Ted' bylo potřeba se tam dostat... Na okraj vod... kde stále šplouchá vysoce slaný oceán. Do bývalé Lemurie.

Nějakým zázrakem se mi podařilo stejným oknem dostat z věže a pod údery paprsků znovu uniknout. Předě mnou ležela mrtvá poušť. Poměrně rychle se naskytl vhodný místo, na kterém bylo možné otevřít portál pro přesun. Silou myslí jsem si představila zářící fialovou bránu. A postupně se začala objevovat. Za chvíli už jsem skrze ni prolétala a oni zmizeli za mnou. V popředí se objevil oceán. Jeho vlny se zdály těžké a viskózní. Ostrovy kdysi vzkvétající Lemurie byly otrávené a bez života. Ale ta hora tam stále je. Ostatně, právě na ní reptiliáni na příkaz Anunnaki zřídili řídicí centrum kopule nad Zemí. Kvůli tomu není

planeta viditelná pro nikoho ve Vesmíru žádným skenerem. Kvůli tomu Lemurijci a Tellurové ani zbývající Asurové, kteří odešli do podzemí, nemohou vysílat nouzová volání... a my také ne, protože je neprostupná, dokud není kopule stržena. Ale draci blesků již informovali kněze, že je možné kopuli odstranit.

Hora je blízko... Nemyslí si, že tu někdo z nás může být. Příliš toxická atmosféra. Pálí a je potřeba uspět, dokud má tělo sílu. Už nebude cesty zpět...

Hora je už za rohem, ale vzduch je stále pálivější. Je prostě nesnesitelný a kvůli růžovo-žluté mlze není téměř nic vidět. Právě tato ochrana stojí na ovládnutí kopule.

Ale černý krystal to dokáže odstranit, je to klíč k tomuto místu. Zničí kopuli a zničí se sám. A pak budou moci ohniví draci blesků dokončit dílo...

Pekelný plyn se změnil v souvislou bolest, ale jícnem už byl přímo pode mnou. Černý krystal letěl do této propasti. Další okamžik a ohnivý výbuch vzplál s posledním zábleskem, který se mi podařilo zahlédnout...

Všechno pohaslo a zmizelo...

...Ale tady to všechno vidím znovu, i když bez těla, shořelo při tom výbuchu, tam daleko... spousta ohnivých draků tam začalo bojovat s šílenými černými reptiloidy, slunce se změnilo a obloha začala ztrácet své jedovatě oranžové zbarvení... Kopule se zřítila...

...Vím, světlé civilizace už dostaly signál a brzy tu budou...

...Ale tu se průhledná koule opět roztočila a obrovský drak ji drží ve své tlapě.

„Ano,“ řekl, aniž by pohnul ústy, „a pak se podařilo odstranit kopuli, jedovaté plyny přestaly být generovány reptiloidními zařízeními. Brzy přišla pomoc ze soustavy Siria, ze souhvězdí Orionu, Kasiopeje, jak se jim nyní říká na Zemi, i z dalších míst. Cizincům se podařilo černé reptiloidy zcela vyhnat pomocí přivezeného krystalu, který byl vnořen do planety v místě, kde stálo černé dračí město. Tam tehdy spolu se zbytky Asurů, Tellurů a Lemurijců, kteří se dostali na povrch, byla znovu postavena pyramida Meru a země Sva opět ožila.

Lemurie byla, bohužel, téměř celá zaplavena tímto oceánem, který se postupně zbavoval jedů. A vybudovali obrovskou přehradu, která se částečně dochovala až do vašich dnů a stala se hlubokým základem toho, čemu se dnes říká Čínská zeď...

Ano, tato zeď byla mnohokrát přestavována podle potřeb národů, které na tomto území žily. Poprvé však byla postavena jako hráz proti pohybujícímu se oceánu. Právě od té doby se začala budovat nová země Lemurijců - země Mu...

Oceán se pohyboval při jakémkoli i sebemenším zemětřesení a mohl vše smést vysokou vlnou tsunami. Tak to pokračovalo, dokud se na oběžné dráze Země neobjevil Měsíc - zakotvená loď-archa budoucích Atlantánů.

V té době nikoho nenapadlo, že na něj číhá zlo. Vesmírné civilizace obnovovaly města a čistily planetu, vysazovaly život přinesený z jejich planet.

Anunnakiové z Nibiru tiše přihlíželi ze své dlouhé oběžné dráhy a vyčkávali, aby se mohli představit také jako poškozená strana tou katastrofou.

Uplynulo mnoho epoch. Pomalu se začala psát historie Anunnakiů na Zemi, kteří odhalili svou invazní tvář přistáním na Kailásu a pokusem zmocnit se řízení jeho krystalu (viz další témata). Ale o tom už se tu nějak vyprávělo... Stejně jako o následných bitvách této velké války s d'ábly z antisvěta, kteří kdysi prolomili prostor do našeho světa.

Ale až příchod Měsíce způsobil, že se jejich planeta Gloria ustálila hned za Sluncem na stejné dráze jako Země. Hmotnost Měsíce ji prostě vyrovnala... Ale to už je jiný příběh," pronesl drak.

„Ze stejných dračích bojů zůstaly hřebeny a útesy v Číně, Vietnamu i ve vašich sousedních zemích. Po prolomení kopule se do těchto zemí vrhly tisíce černých reptiloidů, aby kopuli obnovili. A dokud nedorazila pomoc z jiných hvězdných soustav a dokud zcela nezmizely jedovaté plyny, které přestaly být generovány zničenými zařízeními, pokračovali světelní ohniví draci v boji s reptiloidní civilizací pomocí blesků ohnivých koulí (viz téma: Ozvěny hvězdných válek aneb tajemství ohnivých koulí). Téměř všichni zemřeli otráveni těmito plyny, a to dokonce i po skončení bojů. To jejich těla se proměnila v pohoří a skály. Z těch jedů zkameněli, nedokázali se dematerializovat, a pak je během tisíciletí pokryla země a lesy...

Ale samotní černí reptiliáni byli také všichni fyzicky zničeni a jejich duchové byli zahrnání hluboko do podzemí přineseným krystalem hory Meru.

...Tato krutá válka pokračuje až do vašich dnů. Až do vašich dnů je v hlubinách planety stále ten samý úlomek planety černých hadů, ten velmi těžký kámen antisvěta. Jeho černé energie jsou spojeny se systémem Nibiru a právě tento kámen je samotným Vnitřním Sluncem podzemní země - základny Anunakiů, Agarthy (viz téma: Zákeřnosti země Agartha aneb tajemství Antarktidy).

A ve vaší době pokračují v boji stejní duchové, kteří bojovali s reptoidy a Anunnaki v pradávných dobách dračích válek. V hustém pozemském světě se to také již začalo projevat, lidé si začali všimnout podivných blesků směřujících vzhůru, jakoby zpod země. Ti samí duchové-bojovníci se stávají blesky, protože ani Anunnaki, ani jejich vazalové nemají žádné zbraně proti bleskům s jejich novými jedinečnými vlastnostmi.

To vše se stalo opět možným po změně éteru, prakticky ve vašich dnech, kdy se 108 duchů vesmíru obětovalo, aby zachránili vesmír před zničením, aby zachránili jeho ducha před úplným převrácením do antisvěta (viz další témata). Přivedl je zpět éter vesmíru, éter Nekonečnosti Bytí, protože je to nejvyšší spravedlnost, která pomáhá našemu vesmíru překonat nemoc antisvěta, nemoc toho, čemu se na Zemi říká zlo.

Třebaže je stále nemožné zcela vyhnat základny Anunnakiů ze sluneční soustavy, protože stále existuje vysoká pravděpodobnost nové katastrofy vesmírných rozměrů, pokud by k takové super bitvě došlo...

...Historie dračích válek byla ve vašem světě zcela zapomenuta, stejně jako vše, co souviselo s draky Světla. Mnozí na Zemi si pamatují pouze zlo v podobě draků, ačkoli potomci Lemurijců a země Mu stále ctí památku draků, i když také je už považují za mýtické tvory.

Nechť však tato po tisíce let vymazaná historie dračích válek osvětlí, co se dělo v hlubinách starověku, který byste považovali za prehistorii. A necht' se vám znovu vybaví to, co bylo vymazáno z paměti civilizací. Neboť vymazáním minulosti mění síly temnoty budoucnost. Ale navrácením toho, co bylo zapomenuto v hlubinách tisíciletí, lze budoucnost zvrátit.

Budoucnost má mnoho možností, ale nelze o nich mluvit jako o něčem, co se musí stát, protože jen souhrn rozhodnutí všech i každého z nás určí, jak a kdy skončí tato válka vlekoucí se po miliony let s cizinci z antisvěta, kteří se prolomili prostorem," pomalu promluvil prastarý drak. A jeho obrovská průhledná koule se stále otáčela. Ale nyní se již proměnila v zeměkouli zahalenou oblačným závojem, vznášející se v bezmezném prostoru vesmíru. Oslivé slunce ji ozářilo svými duhovými paprsky...

Zapsala Valeria Kolcova 18.05.22